

[Erik A. Jensen.]

mill. kr., lovforslaget tager sigte på, og så undgik vi de grimme portoforhøjelser, som vi godt ved ikke er populære, hverken her i det høje ting eller ude hos de mennesker, vi er sat til at betjene. I alle tilfælde er det notorisk, at motorisering og rationalisering ud over, hvad der foregår i øjeblikket, nok medfører udgifter, men udgifter, som på længere sigt kan vendes til indtægt.

I øvrigt er det mit partis indstilling, at postvæsenet absolut ikke behøver at give overskud, at det slet ikke skal drives forretningsmæssigt. Vi er af den formening, at postvæsenet er et samfundsgode, ikke en indtægtskilde for staten og da slet ikke et skatteobjekt. Postvæsenet har dog i mange år givet et endog meget stort overskud, og da vi må gå ud fra, at driften har været anlagt efter forretningsmæssige synspunkter, har man vel også lagt til side i de gode år til imødegåelse af nedgangstider, så lad os bruge denne reserve først. Det er vel tvivlsomt, om man straks skal fare til en forhøjelse af portoen, fordi man mener i sol og måne at kunne skimte en indtægtsnedgang, som måske er af forbigående art.

Jeg har fået den idé — det er muligt, den vil blive kaldt for en utopi — at hvis de højtærede ministre henholdsvis for forsvaret og for offentlige arbejder i en ledig stund kunne finde sammen og måske blive enige om, at min høje chef, den højtærede minister for offentlige arbejder, fik lov til bare i 14 dage af året at benytte de militærbevillinger, som den højtærede forsvarsminister får, ville postvæsenet køre fint; det er jo det, postvæsenet skal, og det ville for mig at se hverken gøre militæret dårligere eller bedre.

I mit parti er vi altså, som man kan forstå, ikke venligt stemt over for det foreliggende lovforslag. Men mine sure bemærkninger skal dog ikke forstås anderledes, end at vi er villige til at arbejde med problemet både sagligt og loyalt, dersom dette lovforslag kommer til behandling i et udvalg. Det er dog ikke umuligt, at vi fra vor side kunne finde på forslag, der retter postvæsenets økonomi op og samtidig retter på de skævheder, der i dag findes på mange områder inden for postvæsenets organisation. Det vil vi gerne medvirke til.

Jeg skal slutte med at sige, at det for

mig står sådan, at staten sagtens i sine virksomheder kunne gå i forvejen, hvad demokratisering angår, og give personaleorganisationerne adgang til at være medbestemmende og medansvarlige for driften gennem bedriftsråd eller arbejdsråd, eller hvad man nu vil finde på at kalde det. Måske der også her lå en mulighed for at forbedre forholdene i vor kære etat.

Iver Poulsen: På mit partis vegne skal jeg først knytte et par bemærkninger til forslaget til lov om ændringer i postloven.

Det er bemærkelsesværdigt, at ifølge lovforslaget forbliver den almindelige brevporto uforandret, medens erhvervslivets forsendelser bliver betydelig dyrere, altså igen en omkostningsstigning for erhvervslivet. Men navnlig den foreslåede forhøjelse af avisportoen springer stærkt i øjnene, idet forskellige takster her foreslås forhøjet — som allerede nævnt af en af ordførerne — med fra 50 pct. helt op til 175 pct. Den presse, som vil blive så hårdt ramt, har naturligvis protesteret på fortræffelig måde imod den voldsomme takstforhøjelse og bl. a. henledt opmærksomheden på den bladdød, som vi alle så stærkt beklager.

Det er meget iøjnefaldende, at den voldsomme forhøjelse af avisportoen i særlig grad synes at ramme en række mindre blade og specielt landsblade; der er nævnt — og jeg vil nævne det igen — Information, Kristeligt Dagblad og Jyllands-Posten. For de nævnte dagblades vedkommende vil loven betyde en merudgift på op imod 1½ mill. kr. om året; det er altså ikke småpenge, det drejer sig om.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet fandt anledning til at bebrejde Jyllands-Posten, at den altid var imod statstilskud, men når det gjaldt bladet selv, ville det nok modtage statstilskud i form af en billig porto hos statens postvæsen. Efter det kendskab, jeg har til Jyllands-Posten, føler jeg mig inderlig overbevist om, at bladet i denne sag ikke taler for sin egen syge moster. . . (*Latter*) . . . men ud fra en klar forståelse af det frie ords betydning. Ja, man jo godt sidde og le ad det, men dette er alligevel noget, som har forbindelse med det, man kalder demokrati. Vi siger jo, at vi har demokrati herhjemme, og jeg tænker ikke, den leende socialdemokratiske ord-